

dingen. Voor anderen is het practisch niet mogelijk naar een zoo droevig gesalarieerde betrekking te dingen, zelfs niet al voelen zij een bijzondere neiging voor dezen tak der sociale geneeskunde.

Het bestuur van de R.V.B. heeft zich natuurlijk te houden aan het salarisbesluit, waarop het zich beroept; mijn verwijt richt zich dus over het hoofd van dat bestuur tot de autoriteiten, die zulke bezoldigingsbesluiten toelaten. Wordt het niet hoog tijd, dat onze Maatschappij zich eens gaat bemoeien met de over het algemeen treurige bezoldiging der geneeskundige ambtenaren?

Vlissingen, 5 Juni 1921.

A. STAVERMAN.

METEN MET TWEE MATEN.

Bij Koninklijk besluit van den 12den Mei 1921 (*Staatsblad* 724) zijn, als gevolg van de daling der prijzen van benzine, banden enz. de vergoedingen, vastgesteld bij artikel 11 van het reisbesluit 1916, wegens het gebruik van eigen rijwiel, motorrijwiel of automobiel, verlaagd met ingang van 15 Mei 1921 en bepaald op onderscheidenlijk 3, 7 en 25 cents per afgelegden Kilometer 1). Dit besluit geldt voor alle rijksambtenaren, dus ook de geneeskundigen, die voor hun dienst gebruik maken van een der bovengenoemde voertuigen, hetwelk hun eigendom is.

Volgens het tarief van 1 Augustus 1920 voor ingeschreven deskundigen bij de rijksverzekeringsbank wordt voor bezoeken aan getroffen en buiten de woonplaats van den geneeskundige, behalve een vergoeding voor tijdverlies, vergoed wanneer de geneeskundige gebruik maakt van zijn eigen rijwiel voor den eersten K.M. 10 cent, voor elken volgenden K.M. 5 cent; bij gebruik van eigen motorrijwiel voor den eersten K.M. 40 cent, voor elken volgenden K.M. 20 cent; en bij gebruik van eigen rijtuig of automobiel voor den eersten K.M. een gulden en voor elken volgenden K.M. 40 cent.

Wat voor verschil is er toch, of een arts als behandelend geneeskundige of als ambtenaar gebruik maakt van een eigen vervoermiddel? De vergoedingen van 5, 20 en 40 cent respectievelijk van 3, 7 en 25 cent worden louter en alleen gegeven voor het gebruik van het eigen vervoermiddel en staan volstrekt niet in verband met het al of niet ambtelijk gepresteerde en het tijdverlies, daar deze twee zaken afzonderlijk worden betaald.

Ofschoon er geen ambtenaren-organisatie in de Maatschappij voor Geneeskunst zal worden opgericht, mag ons hoofdbestuur zeker zijn aandacht ook wel schenken aan de belangen van zijn leden-ambtenaren.

Middelburg, 5 Juni 1921.

D. N. VAN GELDEREN.

DE SPOORWEGARTSENKWESTIE.

GEZELLE MEERBURG schrijft in zijn ingezonden stuk in de vorige aflevering van dit *Tijdschrift*, dat bovengenoemde kwestie weer naar voren komt.

Mijns inziens haalt hij haar weer naar voren. doch daar de schrijver niets mededeelt, wat niet reeds in den breede is behandeld, ook in dit *Tijdschrift*, zou ik er niet op antwoorden, als hij zijn beweringen niet had vastgeknoopt aan een gesprek met mij, waarin ik zou hebben betoogd: „dat er aan het spoorwegfonds nu toch vrije artsenkeus was, want ieder kan solliciteeren en dan werd door de leden gestemd; wie dan tot de meerderheid behoorde, was tevreden met zijn geneesheer, maar de minderheid merkte van deze vrije artsenkeus dan toch niet veel”.

De stijl van dit betoog is van dien aard, en de gedachtengang er van is zóó weinig logisch en zóózeer in strijd met mijn meening, dat ik geen gevaar wensch te

1) Het woord „afgelegde” is hier misleidend, daar bij de gedwongen declaratie naar de kortste lijnen van den officieelen afstandswijzer men ver onder het werkelijk aantal afgelegde K.M. blijft.